

Arrest

nr. 70 244 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. HOEDEMAKERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nederlandse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 21 augustus 2008 vraagt de verzoekende partij een attest van inschrijving (bijlage 19) als student aan.

Volgens de verwerende partij wordt de E-kaart op 3 juni 2009 afgeleverd.

Op 18 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als student op 21/08/2008, en verkreeg de E-kaart op 03/06/2009. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 04/06/2011 werd de dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene nooit was tewerkgesteld. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, V van de wet van 15/12/1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Bij gebrek aan enige bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student / beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40, §4, 2° van de wet van 15/12/1980) en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van M. N., M. (...) (rr : ...), wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van C., B. F.E. (...) (rr : ...), overeenkomstig artikel 42ter, §1,1° van de wet van 15/12/1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aan.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

In de beslissing werd bepaald dat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student/beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 §4, 20 van de wet van 15/12/1980) en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980.

Verzoekster betwist dit.

Verzoekster meent dat zij wel nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Aangezien verzoekster onwetend was dat zij geen beroep mocht doen op het OCMW is zij niet op zoek gegaan naar werk. Zij is nog schoollopend op het middelbaar en het is dan ook niet evident om daarnaast een fulltime job te kunnen bezigen.

Van zodra zij kennis nam van het gegeven dat zij voor haar eigen bestaansmiddelen moest instaan heeft zij zich ingeschreven bij een uitzendkantoor, Tempo-Team en dit op 07.09.2011. Verzoekster brengt hier het inschrijvingsattest van bij. (stuk 4)

Zij heeft reeds verschillende sollicitaties gedaan bij onder andere A. (...) B.V. en H. (...) Nederland B.V. (stuk 5)

Momenteel is zij nog werkzoekend, doch gezien haar jonge leeftijd en haar flexibiliteit omtrent het soort werk, is er een reële kans op tewerkstelling.

Met het bewijs van haar recente inschrijving als uitzendkracht, haar verschillende sollicitaties bewijst zij dat zij een reële kans heeft op tewerkstelling.

Daarnaast werpt verzoekster op dat zij nog steeds een opleiding volgt en hiervoor is ingeschreven op de middelbare school VBIO te Borgloon,

Dit wordt door verweerder ook niet betwist.

Ondertussen is de situatie van verzoekster weer gewijzigd in die zin dat zij zich opnieuw heeft verzoend met haar ouders.

Haar ouders zijn bereid om garant/borg te staan voor verzoekster. Verzoekster brengt hiervoor een verklaring van beide ouders bij en stelt dat zodra zij hierover beschikt een bijlage 32 aan uw instanties zal overmaken. (stuk 6)

Dat overeenkomstig de wet de bestaansmiddelenvereiste voor een student, tevens Unieburger, minder streng is dan voor de niet-actieve burger mits een verklaring volstaat, zonder dat effectief een bewijs wordt gevraagd.

Verzoekster verklaart dan ook over voldoende middelen te beschikken en doet geen beroep meer op het OCMW om haar hierbij te helpen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij.

"De verwerende partij acht het door de verzoekende partij ingediende verzoekschrift onontvankelijk.

Het inleidende verzoekschrift dient immers op straffe van nietigheid de bepalingen te bevatten, zoals vermeld in artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39/69 § 1 van voormelde wet stipuleert dat het verzoekschrift o.m. moet vermelden op straffe van nietigheid:

(...)

De verwerende partij is van oordeel dat het verzoekschrift geen middelen bevat, en in rechte onvoldoende behoorlijk onderbouwd werd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling/rechtsregel als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531). Verzoeksters enige verweer is dat zij onwetend was dat zij geen beroep mocht doen op het OCMW en daarom niet op zoek is gegaan naar werk, dat zij wel kans maakt op tewerkstelling, dat zij sinds 7 september 2011 ingeschreven is bij een uitzendkantoor en sollicitaties heeft gedaan, dat dus werkzoekend is, dat zij opleiding volgt, dat zij zich terug verzoend heeft met haar ouders die bereid zijn borg te staan voor hun dochter en dat zij thans geen beroep meer doet op het OCMW.

Verzoekster beperkt zich tot het leveren van feitelijke kritiek op de thans bestreden beslissing, maar duidt geen enkele wetsbepaling, noch rechtsbeginsel aan dat door de thans bestreden beslissing zou geschonden zijn.

Het verzoekschrift bevat derhalve geen voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) hetgeen nochtans vereist is opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Ter ondersteuning van dit standpunt verwijst verwerende partij naar vaste rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen: (...)

Het verzoekschrift is onontvankelijk.

(...)

Verzoekster vernoemt de artikelen 40, §4, 2° en artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet in haar verzoekschrift, op het moment dat zij de beslissing citeert.

Verwerende partij herhaalt dat verzoeksters enige verweer is dat zij onwetend was dat zij geen beroep mocht doen op het OCMW en daarom niet op zoek is gegaan naar werk, dat zij wel kans maakt op tewerkstelling, dat zij sinds 7 september 2011 ingeschreven is bij een uitzendkantoor en sollicitaties heeft gedaan, dat dus werkzoekend is, dat zij opleiding volgt, dat zij zich terug verzoend heeft met haar ouders die bereid zijn borg te staan voor hun dochter en dat zij thans geen beroep meer doet op het OCMW.

Verwerende partij merkt op dat verzoekster zich pas in regel heeft gesteld nadat zij in kennis was gesteld van de intrekking van haar verblijfsrecht. Zij ontkent niet dat zij op het moment van de beslissing over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, en daarom een beroep deed op het OCMW.

Zij beweert nu niet te weten dat zij geen beroep mocht doen op het OCMW en dat zij geacht werd werk te zoeken. Deze verklaring doet echter geen afbreuk aan de geldigheid van de beslissing, in tegendeel, de motieven die aan de grondslag liggen van de beslissing worden alleen maar bevestigd.

Het verzoekschrift is ongegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiele, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.1.3. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het middel omdat het onvoldoende in rechte onderbouwd is. In ondergeschikte orde beantwoordt de verwerende partij het opgeworpen middel van de verzoekende partij. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de exceptie van onontvankelijkheid niet kan worden aangenomen. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 21 augustus 2008 vraagt de verzoekende partij een attest van inschrijving (bijlage 19) als student aan. Volgens de verwerende partij wordt de E-kaart op 3 juni 2009 afgeleverd. Er werd bijgevolg toepassing gemaakt van artikel 40, §4, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Waar de verzoekende partij stelt dat ze onwetend was dat ze haar verblijfsstatuut kon verliezen indien ze een leefloon ontving, wordt erop gewezen dat artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat vreemdelingen die een verblijfsrecht hebben gekregen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van dezelfde wet hun verblijfsrecht kunnen verliezen indien zij een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig aanvoeren dat zij onwetend was over de voorwaarden voor het behoud van haar verblijfsrecht.

De verzoekende partij wijst er ook op dat de verwerende partij niet betwist dat ze nog studeert. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing, met name dat de verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat het schoollopen op zich niet voldoende is om het verblijfsrecht op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenrecht te behouden daar er immers een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de begunstigde indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet betwist dat ze een leefloon van het OCMW ontving en dat ze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. De verzoekende partij erkent zelfs dat ze dit leefloon ontvangen heeft.

Vervolgens geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat ze naar aanleiding van de bestreden beslissing werk is beginnen te zoeken. De verzoekende partij geeft aan dat ze verschillende socialisaties gedaan heeft en dat ze zich bij Tempo-team heeft ingeschreven. Ook wijst de verzoekende partij erop dat ze zich opnieuw verzoend heeft met haar ouders en dat haar ouders borg voor haar willen staan. Deze verklaringen worden onderbouwd door verschillende stukken. In dit verband wordt erop gewezen dat voor de beoordeling van de voorliggende zaak de Raad zich in het kader van zijn wettigheidsonderzoek dient te stellen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, in

casu 18 augustus 2011. De feitelijke elementen die na de bestreden beslissing aan het bestuur ter kennis worden gebracht, kunnen geen invloed hebben op de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Gezien aldus geen rekening kan gehouden worden met gebeurtenissen van na de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig argumenteren dat de voorwaarden kort nadien opnieuw werden vervuld.

Wat betreft de stukken – met name bijlage 32, inschrijvingsattest van 7 september 2011 bij Tempo-team, e-mail van 30 augustus 2011 waarbij een firma verklaart dat ze de sollicitatiebrief van de verzoekende partij goed ontvangen en dat ze die in hun database opgenomen hebben, e-mail van 30 augustus 2011 van een andere firma die verklaart de open sollicitatie goed ontvangen te hebben, verbintenis tot tenlasteneming van 21 september 2011 van de ouders van de verzoekende partij – die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift neergelegd heeft, merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Deze stukken werden daarenboven niet aan verweerder overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze er ook geen rekening mee kon gehouden worden.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN